

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

Слідчий відділ

вул. Архітектора Нільсена, 33, м. Маріуполь, Донецька область, 87515, тел. (0629) 52-53-94, (098) 482-18-54
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu mariupol sv@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001504

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Дніпро

«30» жовтня 2025 року

Слідчий слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях лейтенант Карнаушенко Софія Дмитрівна, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22025050000000621 від 07.05.2025, за ознаками вчинення злочину, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні злочину, керуючись ст. ст. 42, 276 – 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Сухорукову Максиму Олексійовичу,
17.05.1974 року народження, уродженцю
м. _____,
громадянину України, раніше не
судимому, який проживає та
zareestrovaniy за адресою: _____

_____, паспорт громадянина
України ВК _____ виданий

про підозру у колабораційній діяльності, а саме у добровільному
зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням
організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій у
незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у
тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні
кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК
України.

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24.12.1991 змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18.10.1907), яка вступила в дію 26.01.1910, яку 07.03.1955 визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

16.07.1990 Верховна Рада УРСР ухвалила Декларацію про державний суверенітет України, в якій зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались

утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований Російською Федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, що визначають основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і

гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії Російської Федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно - політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС Російської Федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48 - СФ за результатами звернення Президента Російської Федерації, виходячи з інтересів безпеки життя громадян Російської Федерації, особового складу військового контингенту ЗС Російської Федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту Російської Федерації на використання ЗС Російської Федерації на території України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, Російська Федерація утворила на тимчасово окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади Російської Федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади Російської Федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15.04.2014 прийнято Закон України № 1207- «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС Російської Федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також, всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також, повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку Російської Федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27.03.2014 № 68/262 «референдум», проведений в АР Крим

16.03.2014, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації стало прийняття Верховною Радою України 21.04.2015 постанови № 337 - VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку Російської Федерації на території АР Крим 20.02.2014, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19.12.2016 № 71/205 та від 19.12.2017 № 72/190 «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17.12.2018, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22.12.2018 послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку Російської Федерації внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21.02.2022 Російською Федерацією визнано «Донецьку Народну Республіку» та «Луганську Народну Республіку» незалежними державами.

22.02.2022 Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

24.02.2022 о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і ЗС Російської Федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам зброї та підрозділам ЗСУ, також військовими формуваннями Російської Федерації здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24.02.2022 указом Президента України № 64/2022, затвердженого Законом України № 2102 – IX від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб на всій території України, який у подальшому неодноразово продовжувався, та діє і по нині.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація Російської Федерації -

сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Згідно з ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24.02.2022 збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Дніпропетровської, Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Згідно із Переліком територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженим Наказом Міністерства розвитку громад та територій України № 376 від 28.02.2025 Донецький район Донецької області, адміністративним центром якого є м. Донецьк, з 07.04.2014 є територією, тимчасово окупованою Російською Федерацією.

З метою забезпечення роботи окупаційних органів влади у районних центрах та містах на території Донецької області, де органи влади України тимчасово не здійснюють своїх повноважень, керівниками «Донецької Народної Республіки» за вказівки невістановлених представників Російської Федерації створено не передбачені законодавством України державні адміністрації. З метою надання вигляду законності їх діяльності органами

влади т.зв. «Донецької Народної Республіки» прийнято низку документів із ознаками нормативності, проте які є нікчемними відповідно до законодавства України, зокрема:

- так звану конституцію «Донецької Народної Республіки» від 14 травня 2014 року, у ст. 54 якої вказано, що адміністративно - територіальними одиницями «Донецької Народної Республіки» є райони та міста республіканського значення;

- так званий закон «Народної Ради Донецької Народної Республіки» «Про місцеве самоврядування Донецької Народної Республіки», ст. 1 якого встановлено, що місцеве самоврядування в «Донецькій Народній Республіці» – форма здійснення народом своєї влади, що забезпечує в межах, встановлених Конституцією Російської Федерації, федеральними законами, а у випадках, встановлених федеральними законами, - законами «Донецької Народної Республіки», самостійне та під свою відповідальність рішення населенням безпосередньо та (або) через органи місцевого самоврядування питань місцевого значення, виходячи з інтересів населення з урахуванням історичних та інших місцевих традицій.

Згідно зі ст. 3 вищезазначеного Закону правову основу місцевого самоврядування в т.зв. «Донецькій Народній Республіці» складають Конституція Російської Федерації, міжнародні договори Російської Федерації, федеральні конституційні закони, Федеральний закон від 6 жовтня 2003 року № 131-ФЗ «Про загальні принципи організації місцевого самоврядування в Російській Федерації», інші федеральні закони та інші нормативні правові акти Російської Федерації, Конституція «Донецької Народної Республіки», цей Закон, інші закони та інші нормативні правові акти «Донецької Народної Республіки», статuti муніципальних утворень, рішення, прийняті на місцевих референдумах та сходах громадян, та інші муніципальні правові акти.

Також встановлено, що на тимчасово окупованій території Донецької області представниками т.зв. «Донецької народної республіки», підконтрольними державі-агресору - Російській Федерації, організовано та забезпечено діяльність незаконних органів влади, зокрема 31.03.2023 прийнято так званий закон «про утворення на території Донецької народної республіки міських округів та муніципальних округів, встановлення їх кордонів», з реєстраційним номером 438-ІНСІ, згідно з яким т.зв. Міський округ Донецьк включено до переліку муніципальних округів, утворених на території т.зв. «Донецької народної республіки».

16 листопада 2023 року т.зв. Донецькою міською радою днр прийняте «решение об утверждении положения об администрации городского округа Донецк днр», яким затверджено «положение об администрации городского округа Донецк днр» від 16.11.2023 № І/6-3, яка є виконавчо-розпорядчим органом муніципального утворення міський округ Донецьк т.зв. днр. Створена «Администрация городского округа Донецк Донецкой народной республики» здійснює свою протиправну діяльність за адресою: Донецька область, Ворошиловський район, м. Донецьк, вул. Артема, буд. 98.

Так, не пізніше грудня 2023 (точна дата в ході досудового розслідування не встановлена), громадянин України Сухоруков Максим Олексійович, 17.05.1974 року народження, перебуваючи на тимчасово окупованій території, а саме у місті Донецьку, діючи умисно, добровільно, всупереч інтересам держави Україна, її суверенітету та територіальній цілісності, з особистих мотивів, підтримуючи воєнну агресію РФ на території України, переслідуючи єдиний кримінально-протиправний намір, направлений на сприяння державі-агресору Російській Федерації в посиленні заходів тимчасової окупації населених пунктів Донецької області, добровільно прийняв пропозицію невстановлених досудовим слідством осіб із числа окупаційної адміністрації Російської Федерації щодо зайняття посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території.

На виконання таких домовленостей, не пізніше грудня 2023 (точна дата в ході досудового розслідування не встановлена) Сухоруков М.О., перебуваючи на тимчасово окупованій території, у місті Донецьку, добровільно зайняв посаду в незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, а саме посаду т.зв. «заместителя главы Администрации городского округа Донецк Донецкой народной республики» в окупаційній адміністрації держави-агресора, т.зв. «Администрации городского округа Донецк Донецкой народной республики», що розташована за адресою: Донецька область, Ворошиловський район м. Донецьк, вул. Артема, буд. 98.

Згідно п.4.2. т.зв. «положения об администрации городского округа Донецк днр» від 16.11.2023 № I/6-3 (далі – т.зв. «положение»), «У разі неможливості виконання Головою округу своїх повноважень з причин тимчасової непрацездатності, відпустки та в інших передбачених законодавством випадках, виконання повноважень Голови округу покладається на одного із заступників голови Адміністрації округу».

Згідно п.4.6 т.зв. «положения», «Заступники голови Адміністрації округу здійснюють свої повноваження та функціональні обов'язки відповідно до розподілу обов'язків та посадових інструкцій, затверджених Головою округу. Заступники голови Адміністрації округу відповідно до розподілу обов'язків та посадових інструкцій, здійснюють координацію діяльності Адміністрації округу з питань місцевого значення міського округу Донецьк, та у свою чергу несуть персональну відповідальність за невиконання або неналежне виконання покладених на них обов'язків».

З п.4.7 т.зв. «положения» вбачається, що «Голова округу здійснює повноваження, встановлені статтею 30 т.зв. «Устава муніципального округа города Донецк днр», а саме:

- представляє округ та Адміністрацію округу у відносинах з органами місцевого самоврядування інших муніципальних утворень, органами державної влади, громадянами та організаціями, без довіреності діє від імені округу та Адміністрації округу;

- забезпечує здійснення органами місцевого самоврядування округу повноважень щодо вирішення питань місцевого значення та окремих державних повноважень, переданих органам місцевого самоврядування федеральними законами та законами Донецької Народної Республіки;

- підписує та оприлюднює нормативні правові акти, прийняті Донецькою міською радою;

- відповідно до законодавства погоджує кандидатури громадян, які подаються до державних нагород;

- має право вимагати скликання позачергового засідання Донецької міської ради;

- видає у межах своїх повноважень правові акти;

- здійснює повноваження у сфері муніципально-приватного партнерства, передбачені Федеральним законом від 13 липня 2015 р. № 224-ФЗ «Про державно-приватне партнерство, муніципально-приватне партнерство в Російській Федерації та внесення змін до окремих законодавчих актів Російської Федерації»;

Голова округу як особа, яка очолює Адміністрацію округу:

- керує роботою Адміністрації округу на основі єдиноначальності;

- бере участь у роботі Донецької міської ради із правом дорадчого голосу;

- бере участь у засіданнях робочих органів Донецької міської ради;

- вносить на розгляд Донецької міської ради нормативні правові акти Донецької міської ради, які передбачають встановлення, зміну та скасування місцевих податків та зборів, здійснення видатків із коштів бюджету округу.

У разі внесення на розгляд Донецької міської ради нормативних правових актів Донецької міської ради, які передбачають встановлення, зміну та скасування місцевих податків та зборів іншими суб'єктами правотворчої ініціативи, дає в обов'язковому порядку укладання на внесені акти;

- подає на затвердження Донецької міської ради проект стратегії соціально-економічного розвитку округу та звіт про її реалізацію, проект структури Адміністрації округу;

- затверджує відповідно до структури та в межах виділених бюджетних асигнувань штатний розпис Адміністрації округу.

- призначає на посаду та звільняє з посади муніципальних службовців, які проходять муніципальну службу в апараті Адміністрації округу, галузевих (функціональних) та територіальних органах Адміністрації округу, керівників інших органів місцевого самоврядування, керівників муніципальних підприємств та установ, відповідальності, якщо інше не встановлено цим Статутом. Голова округу після призначення заступників голови Адміністрації округу, керівників галузевих (функціональних) територіальних органів Адміністрації округу, подає зазначених осіб Донецькій міській раді на найближчому засіданні Донецької міської ради;

- затверджує положення про галузеві (функціональні) та територіальні органи Адміністрації округу, які не мають статусу юридичної особи, посадові інструкції керівників структурних підрозділів Адміністрації округу;

- керує та розпоряджається муніципальною власністю округу у порядку, встановленому Донецькою міською радою;
- здійснює керівництво цивільною обороною на території округу та заходи щодо захисту населення у надзвичайних ситуаціях;
- приймає рішення про утворення постійно діючих при Адміністрації округу комісій та організацію контролю за їх діяльністю відповідно до законодавства Російської Федерації;
- організовує роботу щодо виконання Адміністрацією округу та муніципальними підприємствами та установами законів та інших нормативних правових актів органів державної влади, нормативних правових актів органів місцевого самоврядування округу на території округу;
- відкриває та закриває особові рахунки Адміністрації округу у відділеннях федерального казначейства округу, розпоряджається коштами Адміністрації округу, підписує фінансові документи;
- приймає рішення щодо підготовки генерального плану округу та пропозицій про внесення до нього змін, затверджує план реалізації генерального плану округу;
- приймає рішення про підготовку проєкту правил землекористування та забудови округу, направлення проєкту правил землекористування та забудови округу до Донецької міської ради або про відхилення проєкту правил землекористування та забудови округу та направлення його на доопрацювання із зазначенням дати його повторного подання у порядку, встановленому Містобудівним кодексом Російської Федерації;
- несе відповідальність за організацію та стан благоустрою на території округу;
- здійснює інші повноваження відповідно до законодавства Російської Федерації.

При цьому Сухоруков М.О., позиціонуючи себе посадовою особою незаконного органу влади т.зв. «Администрации городского округа Донецк Донецкой народной республики», займається публічною діяльністю, пов'язаною з популяризацією та підтримкою окупаційної влади, сприяє розвитку інвестиційної діяльності на окупованій території м. Донецька.

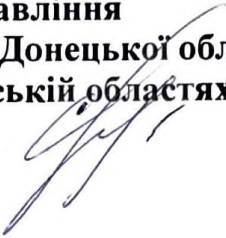
Зокрема, 16 вересня 2024 року Сухоруков М.О. увійшов до складу т.зв. «Совета по инвестиционной деятельности при Главе муниципального образования городского округа Донецк Донецкой Народной Республики», що є постійно діючим дорадчим органом, створеним для формування сприятливого інвестиційного клімату, забезпечення стабільних умов розвитку інвестиційної діяльності на території міського округу Донецьк.

Отже, громадянин України Сухоруков М.О., перебуваючи на посаді т.зв. «заместителя главы Администрации городского округа Донецк Донецкой народной республики», виконує організаційно-розпорядчі та адміністративно-господарські функції у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, а саме у т.зв. «Администрации городского

округа Донецк днр», що розташована за адресою: Донецька область, Ворошиловський район м. Донецьк, вул. Артема, буд. 98.

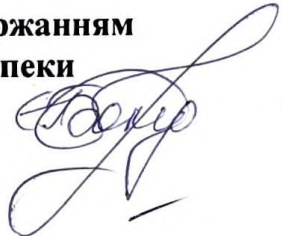
Таким чином, громадянин України, Сухоруков Максим Олексійович, 15.05.1974 року народження, підозрюється у колабораційній діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Слідчий слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
лейтенант

Софія КАРНАУШЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор відділу нагляду за додержанням
законів регіональним органом безпеки
Донецької обласної прокуратури
«30» жовтня 2025 року

Євгенія БОНДАРЕНКО